

EDITORIAL

L'any 1947 neix a Granollers l'Associació Cultural d'Antics Alumnes de Segon Ensenyament amb la voluntat d'omplir el buit cultural, llavors existent, i amb la intenció d'oferir, a la nostra ciutat, activitats marcadament obertes i progressistes. Inicis, segurament difícils que, en aquest número, el qui fou primer president de l'entitat, Pere Canal i Baliu, ens recorda. Més tard arribarien les primeres sessions de cine-club al cinema Astòria, avui desaparegut, presentades per persones tan rellevants dins la cultura granollerina com Antoni Garcia i Grau, Vicenç Oliveres i Estapé o Esteve Sala i Cortès, entre d'altres. Esperem poder fer un repàs d'aquesta primera època i posteriors amb l'ajuda d'aquelles persones que en van ser protagonistes, a fi de copsar la repercussió que tots aquests actes van tenir i han tingut a la nostra ciutat.

Fou als anys setanta quan l'entitat prengué un nou impuls, consolidant la seva estructura basada en el Centre d'Estudis, el cinema i el teatre. Seria injust no citar en aquest punt dues persones que contribuïren, amb la generositat del seu treball, a l'enfortiment de la nostra entitat: Joan Camps i Giró, i Gregori Resina i Requena, avui tristament desaparegudes. Així, doncs, nasqueren el Cicle de Teatre i el Premi de Teatre Ciutat de Granollers, i s'arrelaren les sessions de cine-club. En aquesta etapa es va apostar per una oferta cultural compartida i dirigida als ciutadans; l'AC arribà, amb aquest projecte, i per raons òbvies, allà on no arribaven les institucions oficials.

El canvi polític que es produí després de les eleccions democràtiques de 1977 s'arrelà amb l'arribada dels primers Ajuntaments representatius i repercutí, lògicament, en les entitats que, com la nostra, centren la seva activitat en la cultura. Amb la perspectiva que dóna el temps (la història, al cap i a la fi), el protagonisme dels Ajuntaments a l'hora d'assumir, legítimament, les responsabilitats en l'àmbit cultural i l'increment d'una oferta comercial més diversa, un cop passades les prohibicions estrictes, va suposar el letarg o difícil caminar d'entitats de caire cultural. Temps diferents, il·lusionats i complexos en els quals l'AC, malgrat haver perdut part d'iniciativa ja que no tenia capacitat de resposta i de competició, va mantenir-se viva continuant en l'organització de sessions de cinema i representacions teatrals.

Però, també, vingué la crisi econòmica a causa del petroli, la qual cosa feia pensar que el drama entorn dels barrils portaria la societat occidental a la fi de la seva història; crisi que afectava la cultura, ja que quan falten recursos econòmics la primera despesa que se sol reduir és la dedicada a la cultura. Semblava, doncs, difícil que entitats com l'AC poguessin reeixir; però com que la millor manera de superar els moments difícils és mantenir-se fidel als principis, i amb la idea que la funció de l'AC és la difusió cultural, es proposen importants cursos d'història i científics ("Curset d'història local", "Perspectives de vida al planeta Terra"...), que quedaren com una fita en les activitats de la nostra entitat i s'inicià un programa cultural adreçat als escolars, que va tenir un considerable seguiment i que continua, avui, apropant aquest fet a la població infantil.

Ara sembla que la crisi econòmica ja estigui superada i que es comenci a clarificar —i si no es fa, caldria fer-ho— el paper que les institucions han de dur a terme dins de l'àmbit cultural. En un altre aspecte, que té a veure amb el sentit i especificitat culturals, més que no pas amb